

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

ΤΖΕΝΙ ΚΟΛΓΚΑΝ

Μεσάνυχτα

στο

βιβλιοπωλείο

των

Χριστουγέννων

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μεσάνυχτα στο βιβλιοπωλείο των Χριστουγέννων**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Midnight at the Christmas Bookshop**

Από τις Εκδόσεις Sphere, Μ. Βρετανία 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Jenny Colgan**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Ρόζα Τραϊκόγλου**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Μαρία Σεβαστιάδου**

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Kate Forrester**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Θάνος Κακολύρης**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Σπυριδούλα Βονίτση**

© Jenny Colgan, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: **Οκτώβριος 2024**

ISBN 978-618-01-5868-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: **Head Office:**

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: **Bookstore:**

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΤΖΕΝΙ ΚΟΛΓΚΑΝ

Μεσάνυχτα
στο
βιβλιοπωλείο
των
Χριστουγέννων

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Ρόζα Τραϊκόγλου

Για την αγαπημένη μου Μαντζ

Όλες οι υποσημειώσεις είναι της μεταφράστριάς.

Πρόλογος

Το χιόνι έπεφτε αργά και σχημάτιζε μικρούς σωρούς μπροστά στις παλιομοδίτικες βιτρίνες των μικρομάγαζων της Βικτόρια Στριτ στο Εδιμβούργο. Απλωνόταν γαλήνια πάνω στα πεζοδρόμια και κουκούλωνε τον κόσμο, αφράτο και βελούδινο.

Πίσω από την τζαμαρία, τα πάντα ανέδιδαν μια φιλόξενη θαλπωρή. Κεριά τρεμόπαιζαν, και η φωτιά στο τζάκι έκαιγε ολόλαμπρη, αποκαρδιώνοντας τα παγωμένα δάχτυλα του χειμώνα, που γύρευαν να τρυπώσουν από τις χαραμάδες. Ένα θαμπό φως χόρρευε από πάνω μέχρι κάτω στα στολισμένα ράφια με το συνονθύλευμα των βιβλίων που στοιβάζονταν μέχρι ψηλά, δύο σειρές σε κάθε ράφι, τάζοντας κάθε λογής αποδράσεις: μυστήριο, περιπέτεια, χάρτες θησαυρών, παλιούς θρύλους για βασιλιάδες, θαρραλέες ιστορίες για πειρατές, κόσμους πάγου· κόσμους που υπήρχαν πάνω από τις στέγες των σπιτιών. Εκεί θα έβρισκε κανείς όλα όσα χρειαζόταν για να κουλουριαστεί μπροστά στη φωτιά και να χαθεί μέσα στις σελίδες χουχουλιάζοντας με μια κουβέρτα, σαν ποντικάκι σε μέρα χειμωνιάτικη...

«ΣΤΟΠ!»

Η Κάμεν Χόγκαν στεκόταν έξω από το βιβλιοπωλείο του

κυρίου ΜακΚρίντι συνοφρυωμένη. Ο ήλιος έκαιγε, και η μηχανή για το χιόνι έκανε διαβλομένο θόρυβο.

«Μεγάλη κουταμάρα», είπε στη φίλη της την Ίντρα, η οποία δεν ήταν από τους ανθρώπους που εντυπωσιάζονται εύκολα και είχε έρθει σε μια απόπειρα να γνωρίσει κάποιον διάσημο κινηματογραφικό αστέρα, από εκείνους που θα μπορούσαν να παίρνουν μέρος σε μικρές, τοπικές παραγωγές, προορισμένες αποκλειστικά για την τηλεόραση.

«Αν παραγεμίσω τη βιτρίνα με χριστουγεννιάτικα στολίδια, κανένας δε θα μπορεί να φτάσει τα βιβλία. Κι αυτά εδώ είναι χαζά, σκονισμένα και ψεύτικα. Τι δουλειά έχουν στο μαγαζί μου;»

«Να μας φέρνουν λεφτά, αυτή τη δουλειά έχουν».

Η Κάρμεν ρουθούνησε με απαξίωση. «Όχι και τόσα λεφτά... Άσε που θα τα χάσω από τους πελάτες που δε θα μπαίνουν για να αγοράσουν αστυνομικά μυθιστορήματα».

«Θα τα πάρεις όμως πίσω τα Χριστούγεννα, όταν το μαγαζί σου θα είναι εκείνο το γνωστό βιβλιοπωλείο σ' εκείνη τη γνωστή ταινία».

«Α, ναι!» συμφώνησε η Κάρμεν, και το πρόσωπό της φωτίστηκε. «Δεν το σκέφτηκα αυτό».

Κι άλλοι μαγαζάτορες –η Μπρόνα από τα είδη μαγειας και ο Μπόμπι από το κατάστημα σιδηρικών– είχαν βγει στον δρόμο για να χαζέψουν.

«Γιατί δε θα μπορούσε να γίνει το ίδιο με ένα κατάστημα σιδηρικών;» ρώτησε θλιμμένα ο Μπόμπι. «Μια χαρά θα τα κατάφερα, πραγματικά...»

«Ναι, κοίτα...» άρχισε να εξηγεί η Κάρμεν, προσπαθώντας να είναι ευγενική επειδή συμπαθούσε πολύ τον Μπόμπι. «Το να είναι κανείς βιβλιοπώλης είναι πολύ κουλ και σέξι και ρομαντικό, ενώ το να είναι ένας τύπος που πουλάει σκούπες είναι... Ξέρεις τώρα, απλώς ένας τύπος που πουλάει σκούπες».

«Το να είσαι βιβλιοπώλης είναι πολύ κουλ και σέξι και ρο-

μαντικό», κάγχασε η Ίντρα, «από τη στιγμή που δε σε πειράζει να λιμοκτονείς και να τη βγάζεις στο υπόγειο της αδερφής σου».

Η Κάρμεν την αγνόησε. Ο Μπόμπι έδειχνε κάπως θλιμμένος.

«Ε λοιπόν, εγώ πουλάω *μαγεία!*» γκρίνιαξε η Μπρόνα. «Δεν είναι φοβερά σέξι αυτό;» Και τίναξε προς τα πίσω τις μακριές κόκκινες μπούκλες της. Η Μπρόνα στ' αλήθεια ήταν σέξι, αν και κάπως τρομακτική.

Η Κάρμεν είχε στιλπνά μαύρα μαλλιά, γλυκό στρογγυλό πρόσωπο και φρύδια που την έκαναν να δείχνει διαρκώς τσατισμένη. Στα τόσα χρόνια που ήταν φίλη με την Ίντρα, οι δυο τους είχαν αφιερώσει κάμποσο χρόνο δοκιμάζοντας να κάνουν σ' εκείνα τα φρύδια αλλαγές, από τις οποίες καμία δεν είχε φέρει και τόσο καλά αποτελέσματα, ενώ ορισμένες (όπως η απόπειρα να κολλήσουν τις παραπανίσσιες τρίχες) έκαναν ακόμα και τώρα την Κάρμεν να ανατριχιάζει και μόνο στη σκέψη.

«Βλέπεις λοιπόν ότι ίσως θα ήταν προτιμότερο να έχεις ανοίξει μια σχολή για μάγους», είπε η Κάρμεν.

Η μηχανή για το χιόνι είχε βάλει στ' αλήθεια τα δυνατά της, αλλά αυτό το καλοκαίρι ήταν από τα πιο ηλιόλουστα που είχε γνωρίσει ποτέ η Σκοτία. Αν και η Κάρμεν δεν ήταν απόλυτα βέβαιη ότι το αναπάντεχο κύμα καύσωνα ήταν κατά γενική παραδοχή ευπρόσδεκτο από τους τουρίστες που ανεβοκατέβαιναν τη Βικτόρια Στριτ, ντυμένοι με την προβλεπόμενη θερινή ενδυμασία για κάθε επισκέπτη του Εδιμβούργου: παντελόνι, φλις, αδιάβροχο μπουφάν και τα χέρια φορτωμένα με ρούχα. Όπου κι αν κοίταζες, έβλεπες μικρά παιδιά να βγάζουν μάλλινους σκούφους και γάντια, εκτός από τους κομπάρσους, ασφαλώς, που κάθονταν αφύσικα ακίνητοι, ντυμένοι σαν βικτοριανά χαμίνια. Η Κάρμεν αναρωτήθηκε, μάλλον άσπλαχνα, αν θα έκανε καλά να φέρει στο σετ την εντεκάχρονη ανιψιά της τη Φίλα. Η μικρή είχε μεγάλο ταλέντο στο να κάθεται ακίνητη και να δείχνει ελαφρώς φοβισμένη, σαν μικροσκοπικό βλοσυρό φάντασμα.

Η Κάρμεν θύμισε στον εαυτό της ότι δεν έφταιγε η Φίλα αν η ίδια, στα τριάντα της, συνέχιζε να μένει στο υπόγειο της αδερφής της και δεν ήξερε τι να κάνει όλα εκείνα τα πλαστικά παπάκια που έβρισκε στην μπανιέρα εξαιτίας του αριθμού των παιδιών –τέσσερα στο σύνολο– τα οποία ζούσαν εκεί.

Η στεγαστική κρίση ήταν καθαρά θεωρητική, συλλογίστηκε σκυθρωπή, ως τη στιγμή που επηρέαζε κι εσένα. Το Εδιμβούργο δεν ήταν απλώς ακριβό· ήταν παράλογα, αστρονομικά ακριβό. Είτε σε απλό διαμέρισμα ήθελες να μείνεις είτε στα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, ήταν το ίδιο και το αυτό. Ευτυχώς, η αδερφή της, η Σοφία, η οποία προς το παρόν ήταν στο σπίτι με άδεια μητρότητας, δεν έδειχνε να νοιάζεται *πάρα* πολύ.

«Λοιπόν!» είπε ο σκηνοθέτης, που ήταν μικρόσωμος, με μακριά αλογοουρά, μικρά στρογγυλά γυαλιά και ντυμένος από το κεφάλι ως τα πόδια στα μαύρα, σαν να ήθελε να διατυμπανίσει από ένα χιλιόμετρο μακριά την ιδιότητά του. Η Κάρμεν αναρωτήθηκε αν ξόδευε μια περιουσία για να περιποιηείται το μούσι του.

Την ίδια στιγμή ζητήθηκε από τους διάφορους περίεργους να κάνουν ένα βήμα πίσω από τα εμπόδια που απέκλειαν την πρόσβαση, εκνευρίζοντας όσους ήθελαν να φωτογραφίσουν για το Instagram εκείνο τον πανέμορφο δρόμο με τα καταστόλιστα καταστήματα που ανηφόριζε ελαφρά θυμίζοντας Διαγώνιο Αλέα και ενθουσιάζοντας όσους απλώς ήθελαν να δουν από κοντά τον κινηματογραφικό αστέρα που είχε χάσει ελαφρώς την αίγλη του και υποδυόταν τον βασικό πρωταγωνιστή.

Ο κινηματογραφικός αστέρας που είχε χάσει ελαφρώς την αίγλη του, ονόματι Λιντ Στίβενς, έκανε την εμφάνισή του στη σκηνή. Φορούσε καρό παντελόνι κι ένα τεράστιο πουλόβερ που έδειχνε απίστευτα ακριβό. Για κάθε ενδεχόμενο, η Ίντρα πρόταξε το στήθος της.

«Και... πάμε!»

Η Κάρμεν έπιασε τον εαυτό της να χαμογελάει. Της ήταν

αδύνατο να συγκρατηθεί ήταν συναρπαστικό. Τα Χριστούγεννα, όλο αυτό θα ήταν διαθέσιμο ονλάιν και θα παρουσίαζε το δικό της βιβλιοπωλείο! Εντάξει, το βιβλιοπωλείο του κυρίου ΜακΚρίντι, αν ήθελε να είναι ακριβής. Ωστόσο η Κάρμεν ήταν σίγουρη ότι δε θα είχαν επιλέξει αυτή την τοποθεσία αν το βιβλιοπωλείο δεν είχε μεταμορφωθεί σ' ένα πανέμορφο μέρος για επίσκεψη χάρη στη δική της σκληρή δουλειά.

Το μικρό βιβλιοπωλείο βρισκόταν στη βάση του κάστρου, σε μια από τις ομορφότερες γειτονιές μιας ήδη απίστευτα όμορφης πόλης. Αυτό το κομμάτι της παλιάς πόλης ανηφόριζε και ελίσσόταν σε δύο επίπεδα –τη Βικτόρια Στριτ και τη Γουέστ Μπούου–, ξεκινώντας από το περίφημο Γκρασμάρκετ, έναν αχανή υπαίθριο χώρο όπου ανέκαθεν στήνονταν αγορές, αλλά τώρα υπήρχαν, επίσης, καφετέριες, μπαρ και κόσμος με διάθεση για γλέντι. Το κάστρο ορθωνόταν απειλητικό από πάνω του, πανύψηλο και δυσοίωνα, δείχνοντας κι αυτό έκπληκτο που ήταν ένα θεόρατο μεσαιωνικό κάστρο κουρνιασμένο στην απόκρημνη κορυφή ενός ανενεργού ηφαιστείου στην καρδιά μιας σύγχρονης πόλης.

Τα βράδια, όταν κλείδωνε, η Κάρμεν σήκωνε τα μάτια και κοίταζε τις σειρές από μικρά παράθυρα. Ήξερε ότι υπήρχε ακόμη στρατώνας εκεί, όπως και εν ενεργεία στρατιώτες. Ο ρόλος τους ήταν πλέον εθιμοτυπικός, αλλά δεν έπαυαν να είναι στρατιώτες. Της άρεσε να τους φαντάζεται να βαδίζουν επάνω στις πέτρες που πατούσε το σινάφι τους από τον δωδέκατο αιώνα – ένα τάγμα, ένα ασφαλές καταφύγιο κάτω από την κρεμαστή γέφυρα του κάστρου. Επιπλέον, ήταν απίστευτα σέξι με τα καρό καπέλα και τις σκοτσέζικες φούστες τους, ειδικά αν τους πετύχαινες σε παρέλαση. Συχνά περνούσαν από το βιβλιοπωλείο για να αγοράσουν μυθιστορήματα με πρωταγωνιστή τον Τζακ Ρίτσερ ή να ζητήσουν συμβουλές για το τι να πάρουν στις συζύγους ή στις αγαπημένες τους, που βρίσκονταν σε μέρη μακρινά.

Τα κτίρια της Βικτόρια Στριτ συνέδεαν το Γκρασμάρκετ με τη Γουέστ Μπούου κι έφταναν ψηλά ως το Ρόγιαλ Μάιλ, περνώντας από κάμποσα διαφορετικά επίπεδα. Στον δρόμο δεν ήταν πάντα ξεκάθαρο σε ποιο επίπεδο βρισκόσουν, αλλά έτσι ήταν το Εδιμβούργο: ο πίνακας μιας πόλης ζωγραφισμένης από τον Έσερ.

Τα μικρομάγαζα που ακολουθούσαν τις καμπές της Βικτόρια Στριτ ήταν όλα βαμμένα σε διαφορετικά χρώματα, κάτι που αύξανε τη γοητεία τους. Δίπλα στο κατάστημα σιδηρικών και σ' αυτό με τα είδη μαγειρίας υπήρχε ένα στιλάτο κατάστημα με κάθε είδος τουίντ, το οποίο διηύθυνε ένας άντρας τόσο αριστοκρατικός, που το μικρό του όνομα ήταν Κρόφορντ. Και ύστερα, φυσικά, υπήρχε το βιβλιοπωλείο του κυρίου ΜακΚρίντι. Ο οποίος κύριος ΜακΚρίντι παραλίγο να βάλει λουκέτο τα περασμένα Χριστούγεννα, όταν εμφανίστηκε η Κάρμεν, αφού πρώτα είχε βάλει λουκέτο το πολυκατάστημα στο οποίο εργαζόταν. Εκείνη στην αρχή είχε διστάσει να δεχτεί τη δουλειά, αλλά, Κύριος οίδε πώς, είχε καταφέρει να δημιουργήσει έσοδα και να σώσει το βιβλιοπωλείο, παρότι το μέλλον του εξακολουθούσε να είναι εξαιρετικά αβέβαιο.

Και το ενοίκιο που κατέβαλλε η κινηματογραφική εταιρεία ήταν ακόμα ένας τρόπος για να βγουν χρήματα. Δε θα ξελάσπωναν από όλα τα χρέη τους, αλλά ήταν μια βοήθεια. Έστω κι αν η ταινία που γύριζαν παρουσίαζε ακριβώς εκείνη την όψη της Σκοτίας που η Κάρμεν απεχθανόταν.

Ο ρουτιδισμένος ηθοποιός μπήκε από την είσοδο του βιβλιοπωλείου, και το καμπανάκι πάνω από την πόρτα κουνούνισε όταν την άνοιξε. Μόνο που κάποιος είχε αποφασίσει ότι το κανονικό κουνούνισμα δεν ήταν κατάλληλο, κάτι που σήμαινε ότι κάποιος ήταν κρυμμένος πίσω από την πόρτα και κουνούσε ένα διαφορετικό καμπανάκι. Ο κόσμος του σινεμά ήταν αλλόκοτος, συμπεράνε η Κάρμεν.

«Γεια», είπε ο ηθοποιός.

«Γεια σας. Πώς είστε;» είπε η απίστευτα όμορφη ηθοποιός Ζενεβιέβ Μπερ, η οποία φορούσε καρό ταγιέρ και σκουφάκι και είχε έναν πλούσιο θύσανο στιλπνών μαλλιών που ήταν αδύνατο να ανήκουν όλα στον ίδιο άνθρωπο. Η Κάρμεν συνοφρυώθηκε. Μα κανένας δεν αντιλαμβανόταν ότι αυτή η γυναίκα μιλούσε με έντονη ιρλανδική προφορά;

«Καλώς σας βρίσκω σ' αυτό τον μυστικιστικό, μαγικό τόπο», συνέχισε ο Λιντ. «Ψάχνω για Ρόμπερτ Μπερνς. Πρώτη έκδοση, εννοείται!»

«Εξυπακούεται! Νομίζω, μάλιστα, ότι έχει ακόμη πάνω της λίγο χρώμα από το αλέτρι!»

Η Κάρμεν χαιρόταν που είχε πει στον κύριο ΜακΚρίντι να μην κατέβει, κι έτσι δεν άκουγε τίποτε από όλα αυτά.

«Θέλετε ένα δαχτυλάκι ούισκι όσο περιμένετε;» ρώτησε η Ζενεβιέβ κι έδειξε ένα απλό μπουκάλι, που ήταν ολοφάνερα γεμάτο με αραιωμένο τσάι.

«Ναι, φυσικά, φυσικά».

Η Κάρμεν αντάλλαξε ένα βλέμμα όλο νόημα με την Ίντρα και βγήκε για να τηλεφωνήσει στην αδερφή της, τη Σοφία, που έκανε διακοπές.

«Θα μπορούσες να έχεις έρθει μαζί μας!»

«Ε, μάλλον δε θα μπορούσα, αφού πρέπει να επιβλέπω το συνεργείο».

«Ναι, σωστά. Πώς πάει;»

«Η υπάλληλος του βιβλιοπωλείου μόλις ρώτησε τον λόρδο αν θέλει να δούνε μαζί το Τέρας του Λοχ Νες. Προφανώς βρίσκεται σε απόσταση περπατήματος από το Εδιμβούργο».

«Α, ωραία, ντοκιμαντέρ», είπε η Σοφία. «Νομίζω ότι προτιμούσα την εποχή που γύριζαν ταινίες για το πώς οι πάντες στο Εδιμβούργο πεθαίνουν από υπερβολική δόση ηρωίνης».

«Άσε που σιχαίνομαι την εξοχή».

«Τι εννοείς;» απόρησε η Σοφία. «Πώς είναι δυνατόν να σιχαίνεται κάποιος την εξοχή;» πρόσθεσε κι έσπρωξε απαλά την

πόρτα με το πόδι της, για να μην ακούσει η Κάριμεν τον καβγά του Φεντερίκο με τη Φίμπι, την οχτάχρονη κόρη της, για τα μαθήματα τένις. Η Φίμπι είχε την άποψη ότι το τένις ήταν ζόρικο και ανόητο, επειδή έχανε διαρκώς από τη Φίλα, που ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη. Και η Φίλα δε διευκόλυνε τα πράγματα, λέγοντας ότι το έκανε απλώς για να παίζει καλύτερα η Φίμπι, όπως έκανε ο αδερφός του Αντι Μάρει. Όσο για τον Έρικ – υπό φυσιολογικές συνθήκες, το πιο πρόσχαρο από τα παιδιά, εφόσον περιβαλλόταν διαρκώς από προσοχή και ενδιαφέρον–, κι αυτός γκρίνιαζε και δεν ήθελε με τίποτα να καθίσει στη θέση του στο ποδήλατο.

«Επειδή... μπλα, μπλα, μπλα... να η ωραία μας οικογένεια που έχει βγει για ποδήλατο. Και δεν είμαστε καταπληκτικοί που χαζεύουμε τα δέντρα;» είπε η Κάριμεν.

«Μπα...;» αντέτεινε αργόσυρτα η Σοφία. «Δεν καταλαβαίνω ποιο το κακό με αυτό».

«Τα πάντα! Πώς φτάσατε εκεί, για να 'χουμε καλό ρώτημα;»
«Οδικώς».

«Δηλαδή με το γιγάντιο, σούπερ αυτοκίνητό σας! Όπως και όλοι οι υπόλοιποι! Και ύστερα αρχίσατε τα *ou* και τα *a* και για δείτε μας τι ωραία που κάνουμε ποδήλατο σ' αυτό το όμορφο δασικό μονοπάτι, τι καταπληκτικά! Μόνο εμείς όμως, επειδή εμείς πληρώνουμε έναν σκασμό λεφτά. Δεν είναι για τις φτωχάλες, που αναγκάζονται να μένουν σε μολυσμένους δρόμους».

«Δεν είναι ένας σκασμός λεφτά», διαμαρτυρήθηκε η Σοφία, αν και, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, το κόστος των καλοκαιρινών διακοπών μιας εξαμελούς οικογένειας τόσο ήταν, πάνω κάτω.

«Α, πάω στοίχημα ότι γίνεται της τρελής με φαντασμένες οικογένειες σαν τη δική σου».

«Αυτό δεν είναι αλήθεια!»

«Πόσα αγόρια που τα λένε Χιούγκο έχεις γνωρίσει; Υπολογίζω καμιά ενενηταριά».

«Κάρμεν, προς τι όλο αυτό;»

Η Κάρμεν όμως δεν είχε τι να απαντήσει. Τη στιγμή που εμφανίστηκαν τα χριστουγεννιάτικα στολίδια –κι ας ήταν ψεύτικα αφού ήταν κατακαλόκαιρο– και αντίκρισε χιόνι και κασκόλ παντού τριγύρω της, οι αναμνήσεις των περασμένων Χριστουγέννων επέστρεψαν ορμητικές σαν κύμα.

Μέρος Πρώτο

!

Ιανουάριος

Κατ' αρχάς αποτελούσε ζήτημα προσωπικό – από την πλευρά της Κάρμεν.

Μιας και δεν μπορούσες να πεις πως ήταν φταίξιμο του Σπουνς. Ούτε κι ότι δεν ήταν, δηλαδή, όπως θα παραδεχόταν αργότερα η Κάρμεν, στη διάρκεια των ατέλειωτων ωρών που θα το αναθυμόταν με θλίψη.

Ο Όκι είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά στο βιβλιοπωλείο λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, με ξεκαρδιστικά ακατάλληλη αμφίεση για τις συγκεκριμένες καιρικές συνθήκες. Ήταν λέκτορας με περιορισμένους πόρους και τεράστια πράσινα μάτια: ήταν денδρολόγος –ή, αλλιώς, ειδικός στα δέντρα– κι έμοιαζε και ο ίδιος αμυδρά με δέντρο. Καταγόταν από τη Βραζιλία, ήταν κουάκερος –κάτι που σήμαινε ότι δε γιόρταζε τα Χριστούγεννα–, και η Κάρμεν τον είχε ερωτευτεί τρελά. Δε θύμιζε σε τίποτα κανέναν από τους άντρες που είχε γνωρίσει στο παρελθόν. Ο ένας για τον άλλο ήταν αληθινό μυστήριο. Όταν ήρθε η στιγμή να επιστρέψει στη Βραζιλία, ο Όκι αποφάσισε να μείνει μόνο για χάρη της, και η Κάρμεν πέταξε από τη χαρά της.

Και ύστερα άρχισαν τα προβλήματα.

Προκειμένου να εκφράσει τη μεγάλη του χαρά για την απόφαση του Όκι να μείνει, το πανεπιστήμιο του είχε παραχωρήσει το παλιό δωμάτιό του στο πανέμορφο Μάιλνς Κορτ, ένα εξαώροφο κτίριο στην κορυφή του Μάουντ με εκκλησιαστική θέα της πόλης. Είχε χτιστεί το 1690 κι έδειχνε ακόμα και τώρα τεράστιο, πόσο μάλλον τότε, όταν οι περισσότεροι άνθρωποι έμεναν σε χαμηλά ξύλινα σπίτια που μοιράζονταν με τα ζώα τους – κι αυτό *εφόσον* ήταν τυχεροί. Εκείνη την εποχή θα πρέπει να ένιωθε κανείς σαν να πήγαινε στη Νέα Υόρκη.

Η Κάριμεν ήταν ενθουσιασμένη. Το είχε διασχίσει κάμποσες φορές –μια από τις πάμπολλες μικρές πέτρινες σκάλες της πόλης περνούσε ακριβώς από το κέντρο του– από την πλευρά του Νιου Κόλετζ. Είχε περάσει κάμποσα πρωινά με τρόπο μάλλον αξιοθρήνητο, ακολουθώντας με βαρύ βήμα αυτό τον δρόμο για τη δουλειά, κάνοντας όνειρα για τον Όκι, ελπίζοντας ότι θα τον συναντούσε τυχαία στα σκαλοπάτια. Κι αυτό τύχαινε να γίνεται τα πρωινά εκείνα που είχε λουστεί μόλις και είχε μακιγιαριστεί ή, τουλάχιστον, όσο είχε προλάβει να μακιγιαριστεί προτού ορμήσει στον νιπτήρα η Φίμπι και αποπειραθεί να βάλει κι εκείνη μείκ απ και ύστερα πάθει υστερία η Σοφία και προσπαθήσει να της το βγάλει από τη μούρη με το ζόρι.

Και να που τώρα έμπαιναν επιτέλους μέσα! Ο Όκι έσφιξε το γαντοφορεμένο χέρι της και μετά έβγαλε ένα γελοιωδώς υπερμέγεθες κλειδί και την οδήγησε στην κεντρική είσοδο με τα μεταλλικά καρφιά στην κορυφή της σκάλας. Διέσχισαν διάφορους διαδρόμους και πέρασαν μπροστά από τη μεγάλη παλιομοδίτικη τραπεζαρία με τους μακρόστενους ξύλινους πά-

γκους. Τα πάντα φαίνονται με απίστευτο τρόπο ρομαντικά στην Κάρμεν, η οποία δεν είχε βρεθεί ποτέ μέχρι τότε σε πανεπιστήμιο.

Ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο. Το δωμάτιο 205 βρισκόταν ευθεία μπροστά τους. Η Κάρμεν λογάριασε ότι θα πρέπει να έβλεπε σε ολόκληρο το Εδιμβούργο. Τυχερούλης ο Όκι.

Προτού μπουν, ο Όκι χτύπησε ελαφρά την πόρτα.

«Ο συγκάτοικός μου», εξήγησε στην Κάρμεν, η οποία έκανε ένα καταφατικό νεύμα με αδημονία, θεωρώντας βέβαιο ότι ο συγκάτοικος θα τη λάτρευε από την πρώτη στιγμή και, βεβαίως, θα φρόντιζε να εξαφανίζεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

«Όκι!» ακούστηκε μια χαρούμενη φωνή, κι ένας κοντός άντρας με γενειάδα –το εντελώς αντίθετο του Όκι, για την ακρίβεια– τύλιξε τα μπράτσα του γύρω από τη στενή μέση του Όκι. «Μου είπες ότι θα έφευγες για πάντα, βρε άνθρωπε! Κι εγώ περίμενα ότι θα μου έστελναν... ξέρω κι εγώ... κανέναν βοτανολόγο, Θεός φυλάξοι!»

«Κι εγώ ένα είδος βοτανολόγου είμαι!» αναφώνησε ο Όκι. «Εσύ αντιπαθείς τους πάντες».

Ο Σπουνς ανασήκωσε τους ώμους του.

«Ε, κι εγώ το ίδιο», συμφώνησε η Κάρμεν. «Γεια χαρά. Είμαι η Κάρμεν».

Ο Σπουνς τής έριξε μια ματιά και αμέσως στράφηκε πάλι στον Όκι.

«Είναι εντάξει», είπε εκείνος.

«Τι; Υπάρχει κανένας κανονισμός που απαγορεύει τα κορίτσια;» απόρησε η Κάρμεν.

«Δεν είναι ακριβώς κανονισμός», απάντησε ο Σπουνς. «Περισσότερο... συμφωνία είναι».

Η Κάρμεν περιεργάστηκε το δωμάτιο. Ήταν τετράγωνο και πολύ ζεστό, με μια παράξενη μυρωδιά που δε θύμιζε διόλου

τον Όκι. Το πάτωμα ήταν παντού σπαρμένο με σκόρπια βιβλία και χαρτιά.

Ο Όκι, ο οποίος ήταν κάπως υποχόνδριος, συνοφρυώθηκε. «Σπουνς...»

«Ναι, συγγνώμη, θα τα μαζέψω. Τα όρια είναι ξεκάθαρα εδώ μέσα», είπε ο Σπουνς. «Συνήθως».

Ο Όκι σήκωσε τη μικρή βαλίτσα του, που φαινόταν να περιέχει ό,τι κατείχε και δεν κατείχε σ' αυτό τον κόσμο.

«Έχεις κανένα ζωντανό δείγμα εδώ πέρα;» ρώτησε.

«Εεε...» έκανε ο Σπουνς. «Όχι. Και βέβαια όχι».

Παρ' όλα αυτά, δε θα μπορούσε να δείχνει περισσότερο ένοχος, ακόμη κι αν το προσπαθούσε.

«Σπουνς! Την κάναμε αυτή τη συζήτηση. Το δύστυχο πλάσμα θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε!»

«Το ξέρω», παραδέχτηκε ο Σπουνς.

«Και να είναι κατατρομαγμένο!»

«Το ξέρω».

«Και μάλιστα χριστουγεννιάτικα!»

«Δε νομίζω να ξέρει ότι έχουμε Χριστούγεννα».

«Για τι πράγμα μιλάμε, παιδιά;» ρώτησε η Κάρμεν.

Ο Σπουνς με τον Όκι αντάλλασσαν βλέμματα.

«Είμαι ερπετολόγος», απάντησε ο Σπουνς. «Ειδικός στα φίδια», πρόσθεσε βλέποντας στο πρόσωπο της Κάρμεν την απορία, που μετατράπηκε αυτόματα σε τρόμο.

Ο Σπουνς δεν έβγαινε σχεδόν ποτέ έξω, και η Κάρμεν δεν είχε ποτέ ιδιαίτερη όρεξη να ξαναβρεθεί εκεί, για προφανείς λόγους – όπως η τουαλέτα, ας πούμε. Εννοείται ότι ο Όκι δεν μπορούσε να μείνει στο δικό της σπίτι. Κατ' αρχάς η Σοφία

βρισκόταν εκεί με το μωρό είκοσι τέσσερις ώρες τη μέρα, επτά μέρες την εβδομάδα, και η Κάρμεν δε διανοούνταν καν να τον μπάσει κρυφά, τη στιγμή που εκεί κατοικούσαν παιδιά. Λεφτά για ξενοδοχείο δεν υπήρχαν, ειδικά στο Εδιμβούργο. Για το βιβλιοπωλείο ούτε λόγος, κι έξω είχε -2 βαθμούς Κελσίου.

Ωστόσο ήταν κάτι περισσότερο από αυτό. Ο ίδιος ο Όκι δεν έδειχνε να προβληματίζεται ούτε στο ελάχιστο.

Σ' έναν παγωμένο και χιονισμένο Γενάρη, τον πιο σκοτεινό και ζοφερό μήνα του χρόνου, εκείνοι περνούσαν ώρες ολόκληρες αγκαζέ περπατώντας στην πόλη, σφίγγοντας κούπες με ζεστή σοκολάτα στις παλάμες τους. Γνώριζε ο ένας τον άλλο, γελούσαν και μιλούσαν για τα πάντα, χωρίς να ξεμένουν ποτέ από θέματα για συζήτηση. Έτσι, μάθαιναν όλο και περισσότερα ο ένας για τον κόσμο του άλλου, που ήταν τόσο ξένος και τόσο διαφορετικός από τον δικό του.

Ήταν μια υπέροχη εποχή. Εκτός από ένα πράγμα. Ο Όκι δεν έδειχνε να έχει την παραμικρή προεμούρα να κάνει έρωτα μαζί της. Και η Κάρμεν κόντευε κυριολεκτικά να τρελαθεί.

Ο Όκι είχε σκεφτεί τα πάντα διεξοδικά. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε γνωρίσει κάποια κοπέλα σαν την Κάρμεν. Είχε βγει με άλλες γυναίκες, φυσικά, αλλά αυτό είχε κάτι το διαφορετικό. Κι αυτό το κάτι περιέπλεκε τα πράγματα. Η Κάρμεν ήταν Σκοτσέζα, δεν ανήκε στους κουάκερους και δεν ήξερε ούτε λέξη στα πορτογαλικά· η μάνα του θα παλάβωνε και μόνο στην ιδέα (ο Όκι δεν ήταν ούτε ο πρώτος ούτε και ο τελευταίος άντρας που υποτιμούσε την ευρύτητα πνεύματος των μανάδων).

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, δεν είχε τίποτα να της προσφέρει. Στην ουσία εξακολουθούσε να είναι ένας φοιτητής που

δίδασκε περιστασιακά. Οι προηγούμενες σχέσεις του συχνά ήταν παθιασμένες –η κορμωστασιά και η ευγενική φύση του ήταν ιδιαίτερα ελκυστικές για έναν ορισμένο τύπο γυναικών που είχαν βαρεθεί το χαζολόγημα–, αλλά ήταν βραχύβιες και κενές, μιας και ο ίδιος σπάνια έκανε σκέψεις για το απώτερο μέλλον. Για τους ακαδημαϊκούς, το απώτερο μέλλον –το να βουλευτούν σ’ ένα μέρος με μια τακτοποιημένη καριέρα– συχνά φαντάζει ανέφικτο.

Η Κάρμεν όμως ήταν διαφορετική. Δεν ήξερε πώς να της το πει, αλλά της άξιζε... Ο Όκι αισθανόταν κάπως πελαγωμένος με την κατεύθυνση που έτειναν να ακολουθήσουν τα αισθήματά του. Η Κάρμεν δεν ήταν διόλου το είδος του ανθρώπου που περίμενε ότι θα ερωτευόταν – ούτε πολιτιστικά ούτε ως προσωπικότητα. Τα πάντα ήταν διαφορετικά από την κατάληξη που πίστευε ότι θα είχε όλο αυτό. Η χρονική συγκυρία, ο τόπος – τίποτα δεν ήταν ούτε κατά διάνοια βολικό.

Ένα πράγμα ήξερε όμως ο Όκι: έπρεπε να της συμπεριφέρεται με υπέρτατο σεβασμό, σαν να ήταν βασίλισσα. Εκείνη θα ήθελε να περιμένει, ήταν σίγουρος γι’ αυτό. Κι έτσι, θα της αποδείκνυε πόσο τη σεβόταν. Θα της έδειχνε ότι η σχέση τους ήταν αληθινή, κάτι που είχαν χτίσει μαζί κομμάτι κομμάτι, μέρα με τη μέρα. Θα της έδειχνε πόσο την υποληπτόταν.

«Πιστεύει ότι είμαι μια χοντρή και αηδιαστική γουρούνα...»
είπε η Κάρμεν και αναστέναξε.

Η Ίντρα την άκουγε καρτερικά. Είχε περισσότερο ελεύθερο χρόνο τώρα που είχαν ξεμπερδέψει με τα χριστουγεννιάτικα γεύματα στο εστιατόριο το οποίο διηύθυνε, παρόλο που εξέταζε στα σοβαρά την πιθανότητα να πει ψέματα στην

Κάρμεν αν η φίλη της δε σταματούσε να κλαψουρίζει για το ολοφάνερα καταπληκτικό αγόρι της. Ο πρωταγωνιστής είχε αποδειχθεί φιάσκο. Ήταν εξηνταπεντάρης, και τα γυρίσματα γίνονταν με τη βοήθεια θαμπών φίλτρων. Και η Κάρμεν άκουγε πάντα με κατανόηση τα δικά της ερωτικά βάσανα, που κατά κύριο λόγο αφορούσαν δικηγόρους οι οποίοι έτρωγαν στο εστιατόριό της και τη φλέρταραν, ώσπου πάχαιναν σε εμφανή βαθμό και εξαφανίζονταν για να γραφτούν σε ποδηλατικές λέσχες ή για να το ρίξουν στο κολύμπι σε παγωμένα νερά. Ακόμα κι έτσι όμως, η γκρίνια της Κάρμεν για τον Όχι ήταν άκρως εκνευριστική. Ο άνθρωπος ήταν αποδεδειγμένα κελεπούρι. Ήταν σαν να γκρινιάζεις ότι οι βλεφαρίδες σου είναι υπερβολικά μακριές ή ότι τα στήθη σου είναι υπερβολικά στητά.

«Ναι, και γι' αυτό δε γύρισε στη Βραζιλία, επειδή αηδιάζει τόσο που σε βλέπει», αντέτεινε η Ίντρα.

«Τι να σου πω, δεν το καταλαβαίνω...» είπε η Κάρμεν. «Το μόνο που θέλω είναι να σκαρφαλώσω πάνω του σαν να ήταν δέντρο. Ζητάω πολλά; Σαν να σου δίνουν ένα χριστουγεννιάτικο δώρο και να σου απαγορεύουν να το ξετυλίξεις».

«Δεν είπες ότι είναι θρήσκος;»

«Γεννήθηκε πιστεύοντας σε μια θρησκεία. Όπως κι εγώ. Όπως κι εσύ. Δεν είναι ακριβώς το ίδιο».

Η Ίντρα ανασήκωσε τους ώμους της. «Εντάξει, δεν είμαστε όλοι το ίδιο».

«Όχι. Θέλω να πω, δεν ακολουθεί την πίστη του. Δεν πηγαίνει στις συναντήσεις, εννοώ. Σύμφωνα», αποκρίθηκε κατσουφιάζοντας. «Ίσως πηγαίνει μερικές φορές – ώστε να βοηθήσει στο πρόγραμμα για τους άστεγους».

Η Ίντρα κοίταξε ψηλά με αγανάκτηση. «Τι κόπανος που είναι!»

«Αλλά δεν είναι σούπερ θρήσκος».

«Λέει ψέματα;»

«Όχι...» απάντησε θλιμμένα η Κάρμεν.

«Και τι σου λέει όταν τον ρωτάς γιατί δε θέλει να σε κανονίσει;»

«Να με κανονίσει; Πού βρισκόμαστε; Στο χίλια εννιακόσια ενενήντα έξι;»

Η Ίντρα κοίταξε πάλι ψηλά. «Μάλιστα... Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα είναι η σημασιολογία.»

«Ε λοιπόν», είπε η Κάρμεν, «δεν τον έχω ρωτήσει.»

«Και γιατί όχι;»

«Επειδή δεν μπορεί να πει ψέματα!» απάντησε η Κάρμεν καθώς άνοιγαν δρόμο μέσα από το λασπόχινο. «Τι γίνεται έτσι και απαντήσει “Επειδή είσαι θεόχοντρη!”, “Επειδή δε μ’ αρέσεις και τόσο!”, “Επειδή αυτό είναι το βίτσιο μου”, “Επειδή η θρησκεία μου μ’ έχει γεμίσει ενοχές για το σεξ” ή “Επειδή ανήκω στη γενιά της διαδικτυακής πορνογραφίας, και η ανθρωπινή επαφή είναι κάτι το ξένο για μένα”;»

Οι δύο φίλες αντάλλαξαν βλέμματα φρίκης.

«Λες να...»

«Μην το πεις!» φώναξε η Κάρμεν.

«Μα... εγώ εννοώ... Αν είναι παρθένος;»

Η Κάρμεν έκλεισε τα μάτια της. «Ε τότε, θα του πω ότι είμαι κι εγώ. Έτσι κι αλλιώς, δε θα μπορεί να το καταλάβει.»

Η Ίντρα σκέπασε τα μάτια με την παλάμη της. «Αχ, Θεέ μου, σε παρακαλώ, φρόντισε να το τακτοποιήσεις αυτό το ζήτημα... Κοντεύεις να με τρελάνεις με τον εκνευρισμό σου! Δεν μπορείς να δωροδοκήσεις τον συγκάτοικό του;»

«Μάλλον απίθανο», της απάντησε η Κάρμεν. «Εκτός κι αν σου περισσεύει κανέναν βόας συσφιγκτήρας.»

Όσο τα πράγματα δεν άλλαξαν. Συνέχισαν να κάνουν μακριούς περιπάτους, να κρατιούνται χέρι χέρι, να φιλιούνται, αλλά τίποτα πέρα από αυτό, ακόμη κι αν μιλούσαν κυριολεκτικά επί παντός επιστητού. Η Κάρμεν ένιωθε σαν λαίδη της εδουαρδιανής εποχής, που βιάδιζε στους παμπάλαιους δρό-

μους ρίχνοντας γύρω της κλεφτές ματιές, λες και κρυβόταν από τον κηδεμόνα της.

Από την πλευρά του, ο Όκι πραγματικά απολάμβανε αυτή τη μοναδική ευκαιρία να γνωρίσει μια γυναίκα σε βάθος χωρίς να τον απασχολεί διαρκώς η επόμενη κίνηση, αν ήταν η κατάλληλη ή το πότε θα κατέληγε μαζί της στο κρεβάτι. Ήταν ένα αίσθημα πρωτόγνωρο, κι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να αφιερώσει χρόνο σε όλο αυτό, γνωρίζοντας βαθιά μέσα του πόσο σημαντικό ήταν. Δε ρίσκαρε να κάνει ούτε μια λάθος κίνηση.

Μια μέρα, καθώς ξεστόλιζαν την πόλη, κατεβάζοντας τα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια και μπιχλιμπίδια –περίοδος του χρόνου πάντα αποκαρδιωτική όταν οι άνθρωποι συνειδητοποιούσαν πόσο ακόμη απείχε η άνοιξη κι ότι το μόνο που είχαν να καρτερούν μέχρι τότε ήταν η Νύχτα του Μπερνς*–, πέρρασαν μπροστά από τη σκηνή που είχε στηθεί στο Μάουντ έξω από την *Εθνική Πινακοθήκη*. Επί έναν μήνα φιλοξενούσε υπέροχους τραγουδιστές –νεαρούς χορωδούς που έψαλλαν το “Gaudete”** ή κοινοτικές ομάδες που τραγουδούσαν τα κάλαντα σε στιλ τζαζ, συνοδεύοντάς τα με συγχρονισμένες κινήσεις των χεριών.

Τώρα οι χριστουγεννιάτικες παραστάσεις είχαν ολοκληρωθεί, και οι δρόμοι ήταν εντελώς άδειοι, καθώς οι άνθρωποι έμεναν στα σπίτια τους παρέα με τη μελαγχολία του καινούργιου χρόνου. Αυτά σκεφτόταν με θλίψη η Κάρμεν, όταν μια

---

* Το Δείπνο του Μπερνς είναι μια γιορτή της ζωής και των έργων του εθνικού ποιητή της Σκοτίας Ρόμπερτ Μπερνς (1759-1796). Τα δείπνα λάμβαναν χώρα συνήθως είτε ανήμερα είτε κοντά στα γενέθλια του ποιητή, στις 25 Ιανουαρίου. Η γιορτή είναι γνωστή ως Νύχτα του Μπερνς, αλλά ονομάζεται και Ημέρα του Ρόμπερτ Μπερνς ή Ημέρα του Ράμπι Μπερνς.

** Χριστουγεννιάτικα κάλαντα του 16ου αιώνα. Συμπεριλαμβάνονται στη συλλογή των φινλανδικών και σουηδικών ύμνων *Piae Cantiones*, που εκδόθηκε το 1582.

παρέα νεαρών αντρών που κρατούσαν τύμπανα και κιθάρες ανέβηκε στη σκηνή μπροστά στην άδεια πλατεία.

«Όπα!» είπε ο Όκι.

Η Κάρμεν τον κοίταξε. «Τι έγινε;»

«Είναι Βραζιλιάνοι. Είναι *προφανές!*» της απάντησε χαμογελώντας και κούνησε το κεφάλι του βλέποντας την έκπληξη της. Στη συνέχεια πλησίασε τους νεαρούς και αντάλλαξε μαζί τους λίγες φιλικές κουβέντες.

«Ααα...» έκανε η Κάρμεν. «Τι θα κάνουν;»

Η απάντηση ήταν κι αυτή προφανής. Ένας άντρας, σάμπως για να ξεορκίσει τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια, που ξέφτιζαν με τον άνεμο, και να διώξει μακριά τους παγερούς ιστούς ενός μακριού χειμώνα, άρχισε να χτυπάει τα τύμπανα ακολουθώντας έναν ακαταμάχητο ρυθμό, και δυο τρεις άλλοι έφεραν πνευστά όργανα στα χείλη τους και άρχισαν να παίζουν ένα τραγούδι σε ρυθμό σάμπα. Ο Όκι παρατηρούσε την μπάντα ενθουσιασμένος, κρατώντας με το πόδι του τον ρυθμό, και η Κάρμεν παρατηρούσε τον Όκι χαρούμενη με τη χαρά του.

«Νόμιζα πως απαγορεύεται ο χορός στους κουάκερους...» του ψιθύρισε.

«Ναι, αλλά πρώτα είμαι Βραζιλιάνος και μετά κουνάκερος. Έτσι δεν είναι;»

Και ύστερα αυτός ο εντελώς εσωστρεφής άντρας την άρπαξε στην αγκαλιά του, και άξαφνα τα μακριά μέλη του χαλάρωσαν, οι γοφοί του κινήθηκαν και άρχισε να τη στριφογυρίζει με ταχύτητα, σαν να ήταν για εκείνον το ευκολότερο πράγμα στον κόσμο.

«Ααα!» έκανε η Κάρμεν, νιώθοντας να της κόβεται η ανάσα από την έκπληξη. Δεν ήξερε να χορεύει, αλλά τον άφησε να την πιάσει από τη μέση και να την τραβήξει επικίνδυνα κοντά του. Ήξερε ότι οι ελάχιστοι διαβάτες που είχαν βγάλει βόλτα τα σκυλιά τους είχαν σταματήσει και τους παρακολουθούσαν· δεν την ένοιαζε όμως. Ήταν χαρούμενη και ενθου-

σιασμένη και θα μπορούσε να χορεύει για πάντα μαζί του επάνω σ' εκείνες τις βρεγμένες γκριζες πλάκες.

Όταν τέλειωσαν, με το πρόσωπο αναψοκοκκινισμένο και ξέπνοοι, η Κάρμεν ξέσπασε σε γέλια και συνέχισε να μένει κολλημένη πάνω του, σίγουρη ότι, τώρα πια, δε θα μπορούσε παρά να συμβεί βέβαιη ότι κανένας δεν ήταν ικανός να ταρακουνήσει μια γυναίκα με τόση αυτοπεποίθηση, με τόση σίγουρη δύναμη, να την κρατήσει τόσο κοντά του και να μην υποκύψει στο αναπόφευκτο. Τον κοίταζε λάμποντας ολόκληρη, περιμένοντας να τη φιλήσει, κι εκείνος την έσφιξε πιο δυνατά και τη φίλησε στο μέτωπο – και μετά ξεκίνησε να μιλάει περί πολιτικής με τα μέλη της μπάντας. Η Κάρμεν ήταν έξαλλη, και ο Όχι δε νοιάστηκε καν να μάθει τον λόγο.

Φεβρουάριος

Ήταν Φλεβάρης όταν η κινηματογραφική εταιρεία επικοινωνήσε για πρώτη φορά μαζί τους και, προς μεγάλο ενθουσιασμό όλων, έστειλε τη Ζενεβιέβ Μπερ στο βιβλιοπωλείο, με σκοπό να «αποκτήσει εργασιακή εμπειρία» και να μπει στο πετσί του ρόλου της.

«Νομίζω πως πρέπει να είναι πολύ στενάχωρο να είσαι αστέρας του κινηματογράφου», δήλωσε με σιγουριά η εντεκάχρονη Φίλα την ώρα του πρωινού, και η Κάρμεν κάγχασε.

«Μάλλον είναι ευκολότερο από μια δουλειά σε κατάσταση», της αποκρίθηκε. «Ένα κατάστημα που χτες εισέπραξε σαράντα μία λίρες και τριάντα εννιά πένες. Μεικτά».

«Είναι αντικειμενοποίηση», είπε η Φίλα.

«Τι είναι αντικειμενοποίηση;» απόρησε η Φίμιπι.

Η Κάρμεν βρίσκεται σε αδιέξοδο: στο βιβλιοπωλείο της γίνονται τα γυρίσματα μιας κακόγουστης χριστουγεννιάτικης ταινίας· επίσης αναγκάστηκε να μετακομίσει από το σπίτι της αδελφής της και ο έρωτας της ζωής της μόλις έφυγε χιλιάδες μίλια μακριά. Φαίνεται πως αυτά τα Χριστούγεννα δε θα είναι καθόλου καλά!

Όταν ένας αντιπαθέστατος εκατομμυριούχος προσπαθεί να αγοράσει το βιβλιοπωλείο για να το μετατρέψει σε κατάστημα με σουβενίρ, η Κάρμεν αποφασίζει να ανασκουμπωθεί για να βρει τα χρήματα που χρειάζονται προκειμένου να αντικρούσει την προσφορά του.

Ο χρόνος τελειώνει, και η Κάρμεν θα χρειαστεί κάτι παραπάνω από ένα φρέσκο χέρι μπογιάς για να λύσει το πρόβλημα. Όμως, όταν το χιόνι αρχίζει να πέφτει και τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια ανάβουν, θα παρουσιαστούν νέες ευκαιρίες...

Ένα βιβλίο σαν ζεστή σοκολάτα με ούισκι – καυτό, γλυκό και αναπάντεχα συναισθηματικό.

THE TIMES

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 30401